لنډه کیسه
رنډی
Ketabton.com
لیکوال : افتخارالله افتخار

(c) ketabton.com: The Digital Library

《 بِسْمِ اللَّـهِ الرَّحْمَـٰنِ الرَّحِيمِ 》

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژنده

نوم	رندۍ / لنډه کیسه
لیکوال	افتخارالله افتخار
ایډیټ	ا.ر افتخار
کمپوز	ا.ر افتخار
پښتۍ ډیزاین	ا.ر افتخار
تاریخ	۵ / ۰۴ / ۱۴۰۲
چینل	https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar
فسبوک	Aftekharullah Aftekhar
واتساف	00989908400450

په خپل نوم د خپرولو حق هیڅوک نه لري. حقوق له لیکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوې کیسې

۱سپیڅلې ښځه / لنډه کیسه

۲ ماته منظوره ده / لنډه کیسه

۳ د ښځې خور سره / لنډه کیسه

۴ رندۍ / همدا اثر

هیره دې نه وي چې دا ټولې کیسې د Aftekharullah Aftekhar په ټلګرام کې موندلی شئ، بلکل پرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(هاغو ژونديو ته چې د محبت په نوم وژل شوي
او اوس هـــم د مينې ترانې پـــــه لــوړ غږ وايي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

که په دې طمعه ناست یې چې یو وخت به هر څه ښه شي نو همدا اوس پاڅه، ځکه که هر څه خپله سمیدای شوای نو حرکت د څه لپاره دی؟ موخه مې دا ده چې تر کومه به پلاړ، وروڼه د لور او خور حقونه د فرش لاندې کړي؟ پښتونو! که مینه کول درته د جونو جرم ښکاري؟ دا هم جرم دی. نه ورته غوږ ږدئ او نه یې اورئ. همدارنګه د پښتو په بالښت ډېره ووهه او د اسلام کتاب مطالعه کړه. چاته چې رب تعالی د خوښې اختیار ورکړي نو دې کې به ډېر حکمتونه وي. بس کړه، له دې بې ځایه پښتو او غیرت نه تیر شه چې سبا پکې لور او خور ښځه **رنډی** جوړیږي. په دې زه او ته ملامت یو. راځئ چې له خور او لور نه د هغې د رشتې خوښه انتخاب واورو. دا دې ګاونډی نه، ستا لور او خور ده. په ډاډه زړه ورسره وغږیږه او وایې وره چې راتلونکې کې نه ته پښیمانه شې او نه لور او خور.

دا کیسه به تاسې ته خپله وغږیږي چې حقیقت څه دی او څه څه ګټې لري. ډاډه یم چې ما به د نوم انتخاب کې زیاتی نه وي کړی، که مې تولنه کې دا کیسې نه پیدا کیدې نو ما به داسې قلم نه روانوله. منم چې د رنډیو واقعې کمې دي خو که پام وکو له ځاځکي ځاځکي باران جوړیږي. راځئ چې د دې باران لپاره د امن چتر په سر ودرو لکه څنګه چې زوی انتخاب اورو منو، داسې که د لور او د خور نه منو، باید وایې ورو او پریکړې ته یې احترام ولرو. ژوند دلته بیا نه راګرځي. هر کس باید خپله مینه خپل حق ترلاسه کړي.

خبرې نه اوږدووم خو که کیسه کې کومه تیروتنه شوې وه، د یو کوچني ورور په حیث راته ښښنه او په ګوته کړئ. زه ستاسې نظریو ته احترام لرم.

دا تاسې او دا رنډی لنده کیسه...

ستاسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخارالله افتخار

پيل

د شهادت په ګوته يې پياله د کونډې په زريعه تاووله يو دم يې په ورغوي د پيالې ساه بنده کړه.

عصمت ته يې مخ کړ.

-زه يو نظر لرم!

عصمت له غړپ ورسته پياله لاس کې ونيوله د اوريدو لپاره يې وريځې تندې ته وخوځولې

جواد خبرې پيل کړې پيالې ساه واخيسته

ـ ګوره اول مې واوره بيا ورسته را غبرګه زه وايم د اسد د پام بدلولو لپاره هغه بايد رنډی ته بوځو کيدای شي له مينې يې زړه تور شي او نور به داسې سربداله نه ګرځي. يار! وخت ډير وشو دا دې کال ته نږدې ده چې مينه يې واده شوې او هغه ورځ تر بلې خرابيږي کوم څه نه و چې مونږ د اسد لپاره ونه کړل وګوره اته نهه مياشتې کيږي چې د ښار هر پارک، کوڅه پرې ګورو خو تاثير يې پرې ونه کړ اوس ته ووايه؟

عصمت لنډ ځواب ورکړ.

ـ ډېر چټې فکر دې کړی!

بيا يې پاتې پياله خولې ته پورته کړه له غړپ ورسته يې په اشاره ورته وويل چې ځانله پياله ډکه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواد بيا د پيالې خوله بنده کړه شيبه ورسته يې له خپلې مخې يو ځنګ ته وخورروله.

ـ همدا ځای دې نښه وي ما په نن زمانه کې داسې ميين نه دي ليدلي او که په اسد څه وشو بيا ته له مانه خفه نشې هو...

عصمت را نيغ شو خو خبرو کې جدي ښکاريده.

ـ يار ته څه په ګډو وډو سر يې. ولې اسد يواځې ستا ملګری دی؟ او بيا ته ملا ته د شرابو ست کوې هغه د عاشقی تر ځنګ يو ايمانداره ځوان دی که زه يې ومنم هغه يې نه مني. پوهيږم چې د هغې جدايي زپوولی خو څه وکړو مونږ ټولې هڅې وکړې آن وګوره ښار ته مو راوست دلته مې خپله حجره کې ديره کړ شپه او ورځ يې د پام بدلولو په هڅه کې يو اوس هم زه ملامت يم!؟

ـ چغې مه وهه زه درته همدا خبره کوم زنا داسې عمل دې چې د انسان له بدن نه د مينې ټوله نشه اوباسي. زه وايم چې دا مينه يې له دماغو والوزي او مونږ ته پخوانی اسد په لاس راشي.

ـ خو يار دا ستره ګناه ده که دا کار هغه وکړې ګناه کې مونږ هم ورسره شريکان يو.

جواد پوی شو چې دا يې راسره مني.

ـ په مينه کې ټينګار زمونږ ځواک نه بلکې مونږ کمزورې ښايي. اسد کمزوری شوی اوس به مو هره خبره مني.

خالي پياله يې تر پتنوسه نږدې کړه ډډ بالښت ته عصمت تکيه شو.

ـ وبه ګورو نن شپه يې سر درد کاوه ځکه مې حجره کې ځانله پريښود مونږ خو ټوله شپه په موبايل مصروف مخلوق يو کله يو سره غږيږو کله بل سره ځکه ستا خواته راغلم.

له يو څه بحث ورسته دواړو په موبايل کې سترګې ښخې کړې.

شپې ورځې ته ښه راغلاست ووېل او خپله په مخه لاړه...

د سهار شين چای څکلو ورسته په بيګانی موضوع سره بيا وغږيدل جواد ورته ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیګا شرف ته مسج کړی و. نمبر یې رالیږلی اوس به ورته زنګ ووهم. دوهم زنګ جواب شو، له سلام کلام ورسته خبرې ته راغلل.

ـ څو کسه یاست؟

ـ اغه مونږ څو درې کسه یو څو کار یو کوي.

ـ ماته څه مشکل نشته. نوی شی دی، خوشحاله به مو کړي.

ـ ښه، ښه ادرس راکړئ؟

ـ ادرس اسانه دی څو د یو پروګرام څلور زره اخلم خبر ښه وي چې بیا دلته شور نه منم.

ـ اغه سمه ده مشکل نه لرو.

ـ هه ادرس واخله د...

ـ سمه ده بیا درته زنګ کو.

اړیکه یې پرې کړه څو عصمت خندا ونیو جواد هم ورسره ملګرتیا وکړه ښه شیبه یې پرې ګپ جوړ کړ، ورسته روان شول.

لس دقیقې بعد اسد ته ورسیدل. د عصمت کوچنې ورور د چایو لوښنې تولول. شیبه ورسته له حجرې ووت. له ښه راغلاست ورسته دواړه د اسد خواته کیناستل اسد په خپلو وریښمنو ویښتو کې ګوتې پورته تیرې کړې، غټې سترګې چې لاندې حلقې یې سرې معلومیدې. دوی دواړو ته یې په خوږ نظر وکتل ښکلی مخ یې مسکا معاصره کړ په کرار وغږید:

څنګه یاست زما محافظانو بیا مې کوم خوا وړې که څنګه او پوهیږئ بیګاه خوب کې هغه د خدای په قدرت جوړه شوی نبیډ ...

جواد یې خبره غوڅه کړه پوهیده چې دا بیا د سیلاب او د هغې کیسه کوي.

ـ اسده ګوره مونږ نن تا داسې ځای له بوځو چې تا یې تر اوسه فکر هم نه دی کړی!

اسد له خندا سره نیم وخځیده.

ـ لکه چې زندان له مې بیا یئ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دری واړو وخندل، عصمت ديوال ته ډډه شو.

- نه ياره له دې هم بدتر دی خو ستا لپاره ښه دی زمونږ په فکر!

- يارانو ما د ژوند خوږو سره خدای په اماني کړې اوس زه له دوزخه هم نه يريږم!

جواد پوه شو چې دا اوس زمونږ د ياری په نشه کې غړيږي خو بايد خلاصه ورته ووايم عصمت ته يې اشاره وکړه او د نه کولو خبره يې د ژبې سر ته راوسته او کرار يې پوکی ورکړ.

- اسده دا ځل مونږ تا د يوې رنډی خواته بيايو!

همدومره يې وويل خو د مخ رنګ يې وتښتيد، نور د ويلو ځواک يې نه درلود.

هغه د لاس ګوتمې سره مشغول و، پرته له دې چې په قهر شي او يا ورته وګوري په ارام يې لنډه جمله بيان کړه.

- مينه بايد نيکمرغي راولي نه ناروغي.

جواد ته خو دې خبرې مرګ ورکه خو عصمت ځان رانيغ کړ.

- منم چې دا لار غلطه ده خو ستا د وياړ لپاره وايو ته بايد خوشحاله اووسې.

اسد له ګوتمې سره لوبې کول پريښود، بره يې ورته وکتل.

- د وياړ ورځ که يوه ورځ وي خو د بې نومی له سلو کالو ژونده غوره ده، ته چې څه ته د وياړ په نظر ګورې هغه وياړ نه دی. وروره بد نامي او بد نومي ده هم دلته او هم هلته. د شهادت ګوته يې پورته ونيوه.

دا چې جواد يې د راضي کولو ژمنه کړې وه، ځان کې يې بيا قوت راپيدا کړ خو بل ډول وغړيد سره د غوسې.

- اسده! که راسره لاړ نشوې، قسم دی چې ټول عمر دې ونه ښنم او نه به درسره وخاندم ما هم مړ وبوله.

اسد په لومړي ځل دومره لويه خبره واوريده. د دوی په يارانه کې تر اوسه داسې نه و شوي چې يو بل دې په معمولي خبره خفه کړي. دا نو ورته ګرانه تماميده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې کتل يې دوی ماسره ځومره خفه دي اوس دا ناروا هم زما لپاره کوي زه د خپلي ميني ګناهګار يم.

ـ سمه ده شور مه جوړوه !ځم درسره.

دواړو ترې غيږ په يوه خندا تاؤ کړه.

دري واړو په ځان ګوتې ووهلې خو اسد دومره خيال د ځان ونه که شيبه ورسته د جواد په موټر کې راغلی بيرته سپاره شو او د رنډی مالک ته يې زنګ ووهه چې زمونږ تر تګ او راتګ پورې بايد هيڅوک نه وي، مونږ در روان يو. دا چې د رنډی مالک د پيسو اوريدلې وو، په خلاصه سينه يې ورته ښه وکړه.

نن چې په اسد کوم قيامت راتلونکی دی، هيڅوک نه پوهيدل. د ښار ګڼه ګوڼه مخ په زياتيدو وه ، خاموشي د ښپو لاندې کيده.

موټر په سرای کې ودريد. دری واړو ځانونه عجيب احساسول، لويه وجه دا وه چې دا قدم ورته لومړی و.

د ادرس سره سم مخته تللي و، د ښار لږي څنډې ته خام او پښو کوروونو کوڅه کې يې د يو کور ور ته ځو ضربې ورکړې، ور زر خلاص شو. مخکې له ښه راغلاسته يې په کور ننويستل، د رنډی مالک له وره کوڅه کې سر ښکته پورته تاو کړ، زر شاته شو، دروازه يې بنده کړه او همدلته لنډې کوټې ته يې دننه کړل. دا کور ډير پراخه نه و خو دوه کوټې يې عمومي دراوزې ته مخامخ لږې څنګ ته پرتې وې او دا يوه د دروازې سره بيخي جوخته تقريباً تر منځ يې اووه متره صاف دالان يې لره. کوټه کې درې کسه خاموش او يو غږيده خبرې يې دوی ته ډيرې عجيبې او نوې ښکاريدې. اسد سر ټيټ اچولی و، جواد وويل:

مونږ ته يې څه چې پيغله او دې کار سره نوی ده زمونږ دا يو ملګری لږ د زړه بيمار دی بس دا مو راوستی سړيه باقي مونږ دوه دا کار نه کوو هو د رنډی مالک د لاس په خوځولو قناعت ښوونکی و غږيده.

ـ تاسې له ځانه ليوني مه جوړوئ داسې جينۍ په ټول ښار کې نه پيدا کيږي يو خوا ښايسته او بل خوا ډيره نرمه ده زه خو وايم په وار وار ورځئ سبا به ارمان کوئ خو بيا داسې شی نه ميلاويږي...

عصمت يې خبرې ونيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ګوره مونږ وايو چې يو کس دی بس يو دی. ته اوس د پيسو لپاره راته د غر نه غوښنه مه جوړوه!

ـ سمه ده خو تاسې په باغ تيريږئ او منې نه خورئ. بيا داسې وکړئ زه د يو پروګرام څلور زره اخلم .پيسې راکوه او ملګری مو ورليږئ هغه ستاسې شی اماده دی.

جواد زر جيب ته لاس کړ، له بټوې يې غټ لوټونه جلا او سړي ته يې لاس کې کيښودل.

سړی مسکی شو، نوې لوټونه يې له نظره تير کړل، اسد ته يې وويل:

-ورځه ځوانه او د ځوانۍ مستې دې وباسه!

اسد ملګرو ته وکتل.

هغوی د سترګو په اشاره ورته وويل چې ورځه!

د رنډۍ مالک کړکۍ ته مخ کړ:

-هه هاغه مخامخ کوټه ده ورځه ورځه ښه داده.

اسد ورته بد بد وکتل، ملګرو يې ديکه کړه:

-ورځه کنه څله ناست يې!

له کړې ژمنې په شا کيدلی نشو مات مات پورته شو د کوټې له وره په وتو و چې عصمت د رنډۍ مالک ته وويل:

که هر څومره وخت يې نيوه مزاهمت به ورته نه کوئ زه د هر ساعت دوه زره درکوم.

هغې ورته په سينه غبرګ لاسونه کيښودل.

اسد له کوټې بهر څو نا زره کرار کرار قدمونه واخيستل مخامخ کړکۍ نه پرې د ولاړې پيغلې نظر ولړيد د بدن وينه يې ګرمه شوه د زړه زربان يې ان په خپله اوريدل د سترګو اوښکو يې ځان لويدو ته اماده کړ. يو قدم شاته لاړه غبرګ لاسونه يې خولې ته يوړل او کلکه يې بنده کړه پوهيدله چې چيغې مې تر اووم اسمانه رسې غاښونه لکه ماشوم چې يخ ووهې داسې کړسيدل په زړه يې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوج شو غوښتل يې را بهر يې کړي په اوښکو لامده لاسونه يې له خولې جلا کړل په بنده بنده ژبه ګويا شوه:

خدايه مينه مينـه په داسې ځای کې وينم

چې کټل يې راتـه ډېر ښکاري بې خونده

را روان کس نه هماغلته ساه واخلــــه

يا خو ما کړه له دې ژوند نـــه بې ژونده

اسد د انګړ منځ ته راورسيد، جينۍ يو دم منډه کړه، کړکۍ پرده خوره شوه، ور يې بند کړ، شاته راغله، پرده يې ونيوه ،له کړکۍ يې بيا بهر وکتل. اسد را نږدې کېدو کې و، د الماری تر څنګ په سينګار ميز پروت د ميوو رقاب تر څنګ يې چاقو ته پام شو. تيزه تاوه شوه چاقو يې را پورته کړ څوکه يې اسمان په طرف سترګو ته يې نيغ ونيو اسد دروازې ته ودريد خو زړه يې نه کېده چې دروازه ووهي!

د جينۍ خبرې قاتلانه شوې، اوښکې يې په ورغوي پاکې کړې، لاس يې د تشې نه په لاندې برخه راښکه ،چاقو ته مخاطب شوه:

په ياد ولره که اسد زما غوښتونکی شو نو ته ځان کې د حضرت ابراهيم د چړې خوی پيدا نه کړې بايد چټک کار وکړې، يو به ختمن له منځه وړې.

له دی سره دروازې يوه کراره ضربه وخوړه.

د جينۍ د سترګو ګاتې د دروازې طرف ته تاؤ شول بيرته يې لاندې رقابی ته کږې کړې. لاسونه يې ښکته شو. د مالګې له کوټې يې سر جلا، بيا يې ټول پياله کې خالي کړ. پياله دوه ګوتې مالګې ونيوه، له جيک نه يې پکې اوبه واچولې. دا ځل پياله پوره ډکه شوه.

دروازه کرار وټکيده، جينۍ شاته وکتل بيا يې اوتر پياله کې چاقو ښخ کړ، حرکت يې ورکه. اوبه او مالګه يې سره يو کړه ،پياله يې خولې ته پورته کړه، بې له دمې يې پياله خوله کې خالي کړه. سخته وتوخيده خو په خوله يې لاس کېښود چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ بهر ونه وځي. د سينګار ميز هنداري کې يې ځانته وکتل پوښتنه يې ورڅخه وکړه:

-بايد غږ کې مې تغير راشي !

رښتيا هم غږ يې ډېر شوی وو لکه ستونی يې چې پاره پاره کړی وي.

زړه کې خوښه شوه خو ظاهراً نه معلوميده. سمدستي يې له خپل ښادره کلک تمبوزک وواهه، چاقو يې انتخاب ځای کې کيښود، اوښکې يې پاکې کړې، مخ يې دروازې طرف ته کړ لکه دوزخ ته چې روانه وي. دومره نا زړه دروازې ته نږدې شوه ،کونډه يې لاندې کش کړه، ور خلاص شو، بيرته په شا لاړه. ديوال سره پروت چپرکټ ته په فاصله کې مخامخ ودريده، زړه يې زيات درزيده، لاس يې پرې کيښود.

د دروازې اوار کرسار شو. اسد بوټونه وښکل، کوټې ته داخل ننوت خو بره يې نه کتل. جينۍ له موقعي ګټه واخيسته تيزه لاړه د ور کونډه يې بيرته بره ور ورسته ،راتاوه شوه خپل ځای کې ودريده. اسد ډير شرم محسوساوه. همدلته ودريد.

له خولې يې کوم حرف نه واته جينۍ ورته د ناستې اشاره وکړه تاؤ شو چپرکټ کې کيناست نظر يې فرش کې ونښلو خبرې يې پيل کړې:

هيله ده تاسې خفه نشئ. زه ملګرو دلته په زور او مجبورۍ راوستی يم. زما د کار سره هيڅ زړه نه لرې او نه تاسې ته ګوتې در وړم. تاسې ارامه اوسئ.

جينۍ ارامه ساه واخيسته خو د اسد غږ پسې ليونۍ وه ډير خوږ پرې لږيده. په سترګو کې ډنډ اوښکې يې بيا د ښادر په څوکه پاکې کړې. غوښتل يې چې ورمنده کړې او کلک يې غيږ کې ونيسې خو داسې يې نشو کولای. اسد د پخوا غوندې تازه نه ښکاريده ډير بدلون يې کړی.

جينۍ رقابې له پام شو، ور لنډه شوه، را اوچت يې کړ. د اسد څنګ ته يې په چپرکټ کيښود. په پره پره غږ يې وويل:

-دا واخله وخوره!

اسد منو او مالټو ته وکتل سر يې وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه يې خورم مننه.

د جينۍ له خولې ناڅاپه ووتل:

-اوهو ستا خو منې خوښيږي کنه ځنګه يې نه خورې؟

اسد جټکه وخوړه، جينۍ په کړې خبره پښيمانه شوه. بيا يې اوږده کړه:

- مطلب مې نن سبا ځوانان منې ډېرې خوښوي.

- هو ما هم خوښولې خو اوس مې عادتونه بدل کړي.

جينۍ په فرش ګونډې ووهلې په خپلو پوندو ورته مخامخ کيناسته.

- ولې دې عادتونه بدل کړي؟ ته ځوان يې پس له ماتې بايد بيا ځان جوړ کړې د پخوا په شان.

- ستا خبره سمه ده خو زړه چې مات شي د پخوا په شان نه جوړيږي.

جينۍ ځان ناخبره واچو.

- تاسې په مينه کې ناکام شوي ياست؟

- په مينه کې ناکام که بيا امتحان ورکړي، کامياببږي خو ما هغه او هغې زه بايللي يم او د بايلاتو لپاره بيا امتحان نشته.

جينۍ يې ځيره کې سترګې داسې ښخې کړې وې لکه څه چې پکې ترې ورک وي. سرې شونډې يې د تبوزک لاندې وخوځيدې:

- هغه کم بخته جينۍ څوک وه؟

په داسې خال کې چې اسد له خپلو ګوتو سره مصروف وو، په ډک زړه يې کيسه پيل کړه:

يوه د جنت مرغۍ، د کوهي قاف ښاپيرۍ، زما د مينې ليونۍ او د ځمکې سپوږمۍ وه. هغه شاعره نه وه خو ځينې وخت د حالاتو په کتو يې له خولې بيتونه وتل. مونږ سره نږدې له اووه کالو يو بل پيژندل باور وکه د پيغلو ډله پرې ښکلې ښکاريده. د هغې غږ مې په ډک شور کې پيژانده. د خوند خبره دا وه چې ګاونډۍ مې وه. زما له خاطره به کومې بهانې نه وې چې دې به کور کې جوړولې تر څو ما ووينې. په کومه ورځ به مو چې يو بل ونه ليدل ،مونږ ته خوب نه راتله تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې چې سبا به مو ختمن لیدل کول .زمونږ په مینه تنها زمونږ کورنۍ نه، چارچاپیره ګاونډیان او داسې نور کلیوال هم پوهیدل. باور وکه مونږ به په مثالونو کې یادیدلو. زمونږ جوړه خاص بلل کیده. هغې به چې د راتګ لپاره بانه پیدا نشوه کړای بیا به زمونږ کور ته په دیوال را چپه وه. او رښتیا دې کوټه کې د لونګو بوی زیات دی زما د لونګو بوی خوښیده هغې به همیشه په سینه پاس لونګ ګرځول، د زلفو په کمڅو کې یې هم نغښتي ول. هغې لیونۍ زما له هر عادت سره مینه لرله زما خوښیده چې هغه راته داسې مخامخ کیني لکه ته چې ناسته یې او اتفاق ته وګوره زما سور رنګ خوښیده او دا کوټه له سور رنګ نه ډکه ده. هاهاها دې سره خندا ونیو خندا کې یې غږ ورک شو ورسته بدلون سره واریدل شو دواړو سلګۍ وهلې یو بل ته مخامخ خو وخت یې تر منځ داسې غرونه درولې و چې ړنګیدل یې د انسانانو نه د دیوانو کار وه دوی فکر کاوه ګوندې مونږ سره تیوله نړۍ خفه ده خو داسې نه وه یواځې ترې قسمت په ځنګ و خو که خبرې یې کولای شوې ویلې به یې وو ورته:

ستا مینه ستا په وړانـــــدې تاته ناستـــــه

ورشه تاؤ کړه ترینه غبرګ دواړه لاسونه

یو خدای ړوند کړی و خو چې بله بینا وه هغې غږ نه کاوه.

جینې په مخ دواړه لاسونه کیښودل ډیر زړه یې وکه چې ور منده کړه غیږ کې یې ونیسي ورته ووایي چې:

هغه لیونۍ زه یم.

ما پسې ستړیه!

دمه شه زما غیږ کې،

سلګۍ مه وهه زما درسره زړه چوي.

خو داسې نه کیده. نیغه پورته شوه، بلې کوټې ته لاړه، خوله کې یې غوټه ځادر کیښود، ښه یې وژړل. تیر وختونه یې ذهن کې تاویدل. پښې یې وترپولې، څو سوکان یې ځمکې ته ورکړل، پلار ته یې د ښیرا لپاره لاسونه پورته کړل خو ادا ترې هم نه کیده. له خولې یې صرف یوه جمله بار بار وتله « **ولې پلاره؟** »

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان يې راټول کړ، له د چايو ډک ترموز يې سره د بورې او ډوډۍ راوخيست، واپس د اسد خواته لاړه. پیاله یې ډکه کړه، په پتنوس کې يې د ډوډۍ تر څنګ کېښوده. اسد ته يې مخامخ په فرش نږدې کړه ،هغه يې په لیدلو حیران شو. پوښتنه يې وکړه:

-ته څه پوهیږې چې زه له خوږ چاې سره ډوډۍ خورم؟

له جینۍ نه لار ختا شوه.

ـ اغه! دغه! اغه !دد دلته چې څوک راځي، مونږ ورته داسې چاې ورکو تته لکه چې په اول ځل راغلی یې؟

اسد خبرې سره بیرته دمه شو. حیرانتیا يې ختمه شوه.

ـ هو اول ځل دی او دا هم په اول ګورم چې تاسې داسې میلمستیا هم ورکوئ!

جینۍ د پاتې کیسې غوښتنه وکړه او د اوریدو لپاره يې ځان جوړ کړ.

پيالې نه ګرم تپونه ختل، د اسد يې بره مخ و هله پاتې کيسه يې راوخيسته:

-هسې دا کیسه خو پوره ناول دی زه هم دلته ډیر وخت نشم پاتې کیدلی. ستاسې د رزق مخه نیولې کیږي. لنډه يې وایم د ښار نه مې دوه ملګري راغلي وو، مازیګر سره د خوړ په غاړه ناست وم یو بل ګاونډۍ کې چې زما له هر رازه خبر وه ساه او تیګاه مخې ته ودرید، بې له سلامه يې راته وویل:

-اسده ته بې غمه ناست يې او هلته يې ستا مینه کوژده کړه!

دي کس به نور څه هم ویلې و خو زه په ځان نه وم پوی شوی چې په هوش کې شوم سیروم مې لاس ته تیر و ما يې پیپ په شرق له لاسه جدا کړ. ملګرو نیولی خو زه نه پاتی کیدم. له دواخانې مې ډیر مزل کړی و. غوښتل مې چې د جینۍ پلار وولم خو دا مې احماقانه فیصله وه. ما زور واهه چې یو څو کلکې څپیړې مې مخ ته ونیول شوې. ایله مې پام واوښت. هماغه د ښار ملګرې جواد وه. بيا يې کینولم او نصیحت يې راته شروع کړ. ربښتیا هم اوبه له ورخه تیرې وې. زما مرکه پرې یوه سهار وه. بل ماښام خو غریبۍ مې مخه نیولې وه .خو څو ورځې ورسته پوهه شوم چې د ښار کوم مالداره کس پرې مرکه کړې او بې له دې چې معلومات وکړي، د پیسو په بدل کې يې ورکړې. له واده یوه نیمه میاشت پس د هغې مالداره کس درک ونه لړیده، کور يې هم بدل کړی و خو پلار او ورونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یي پرې پیسې اخیستې وې. بیا یې د مظلومې لور پانه وا نه ړوله خو رښتیا ده چې

زوی د ادم زنده باد

لور د حوا په هـوا

افتخار په شاعرۍ کې ډیر ښه غړیږي. دلته پلاران فکر کوي چې لور د خزان د ونې هاغه سپکه پانه ده چې باد هر خوا یوړه پروا نه کوي. دلته زوی ډیر محترم دی خو « لور یا د کور ده یا د ګور » زر افسوس په دې متل د پښتنو.

کیسه راتولوم هغه چې هر چیرې وي خوشحاله دې اوسي او زه ډاډه یم چې د زوی نوم به یې اسد وي. یوه خبره بله چې زه یې له ډیر وخت خوب کې وینم. همیشه اوبو اخیستې وي خو ماته نه ښکاري خو بیګا چې راته ښکاره شوه ما ورته کتل خو لاس مې نه ور کاوه نه پوهیږم چې هغې سره څه روان دي؟ له سترګو اوښکه پیاله کې ولویده کوټه په یو ځاځکي بیا خاموشۍ ونیوه خو ادا خاموشي په سلګیو ماتیدله دوه میین سره یو بل ته ژاړي. وخت هم عجیبه کاني کولې ملاقات یې د میینو داسې ځای ته راوست چې باید نه وی شوي خو د پلار بې پروایي د لور اینده داسې جوړه کړې وه چې خپل عاشق ته یې له شرمه ځان نشو معرفي کولی.

اسد پورته شو.

- هسې راسره ژاړې ته زما څه یي باید په خپل قسمت وژاړې چې د داسې دیرې میلمنه کړې یې باور وکړه له زړه درته خفه یم خو له وسې مې نه ده پوره چې ودې باسم. ما همیشه د رنډیو له خولې کیسې ناولونه لوستي خو نن درته ما کیسه وکړه جالبه ده کنه ده؟ ههههها باید تا واورو خو ښښنه غواړم ستاسې وخت نشم نیولی زه څمه اجازه راکړئ.

جینۍ را ولاړیدو کې وه چې ویې ویل:

د رنډیو کیسې واقعي چې دردونکې وي خو **که ما درته خپله کیسه وکړه له ښښو به دی ساه وخیژي.**

اسد دا خبره دومره زړه ته ونه لیږله او نه پرې پوهه شو خو جواب کې یې ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ الله ﷻ دې له دې سپک بازاره ازادي په نصيب کړه.

تاو شو دروازې ته، جينۍ پسې غږ کړ:

ـ دلته خو چې هر کس راغلی بيرته تګ کې د موبايل نمبر غواړي خو تا ونه غوښت .کيږي چې زما نمبر وليکې؟ هيله ده سوال درته کوم.

زړه يې بيا را ډک شو...

ـ ببښنه غواړم ما سر کې ووېل د ملګرو لخوا مجبور شوم چې راغلم هسې نه خولې نه مې درته داسې څه ووځي چې خفه شې!

له دې سره يې ور خلاص کړ دا چې بوټان په پښو کړي يو لاس يې د دروازې بيخ کې او په بل لاس يې بوټ پښي ته جوړواه، جينۍ پرې بيا غږ وکړ. اسد پسې بره وکتل د جينۍ شاته المارۍ کې يې په تصوير سترګي ولږيدې!

دروازه خپله بنديدو کې وه چې د ګوتې نوک يې ترې ونيو يو اخ يې له خولې ووته جينۍ را منډه کړه چې ګوتې يې وترې خو د اسد پام هاغه نيم تصوير ته و چې پوره نه ښکاريده کوشش يې کاوه چې تصوير پوره ووينې زړه کې يې څه ټکه لويدلې وه. جينۍ د څادر پيڅکه وشلوله، په ځان پوهه نه وه چې تمبوزک يې خلاص شوی و. د اسد زخمي ګوتې نه تاوه وه تر څو ويې تړي هغې پرې غږ وکړه :

-څه کوې!؟

جينې چې سترګې پورته کولې، نيم څادر يې پښې لاندې نيول شوی وو. اسد پوی شو چې څادر يې له مخه لويدلی. جينۍ سر راپورته کړ خو اسد ترې مخ واړو او

دا يې دروازې کې همداسې پريښوده .خلاص مخ يې پسې کتل چې د کور لويې دروازې خواته په داسې حال کې روان دی چې وينه يې له ګوتې څاڅي. ملګرو ته يې چيغه کړه. ملګرى يې سره د هغې کس چې د جينۍ خاوند و، را ووتل. اسد پسې بهر په وتو کې وو چې د جينۍ خاوند غږ کړ:

-نبيلې! وه نبيلۍ! لکه چې ګاک دې بيا ځانته نه دی پريښئ ها؟ زه به تاسره ګورم

اسد د نبيلې د نوم اوريدو سره ټول څه چې يې ليدلي وو، په ذهن کې تتې څپې والې. هاغه د لونګو بوی، سور رنګ، د جينۍ ناسته، د منو کلک ست، د چايو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وچه ډوډۍ او په تېره هاغه نیم تصویر. موده ورسته یې د نبیلې نوم واورید هغه خبره یې ورته یاده شوه:

-(که ما درته خپله کیسه وکړه له پېنو به دې ساه وخیجې) غوښتل یې په کور بیرته رامنډه کړي خو د بدن غړي یې سست شول، له پېنو یې ساه والوته. عصمت وویل:

ونیسه لاس یې زخمي شوی .بې هوشه شو. جواد په شاه تر موټره یوړ، سیده یې تر عمومي لنډ هسپتاله ورساوه. عاجل واټ کې یې داخل کړ. دواړه ملګري ورته اوتر اوتر کیدل. پنځلس دقیقې ووتې، اسد په هوش کې رانغی. جواد عصمت په اوږه وټپاوه:

-دیخوا وګوره!

عصمت سر راپورته کړ په ځنګ یې وکتل رښتیا هم حالت ډیر عجیب وو، ویې لیدل چې شیبه مخکې چاسره ناست و په وینو ککړ په تزکیره کې یې یوه زنانه اچولې، عاجل خونې ته را داخل کړه خو نبیلې ساه ورکړه. پولیس یې تر ځنګ نږدې را ورسیدل. سرۍ یې د جینۍ په قتل ونیو.

خو په دې راز یواځې اسد پوهیده چې قاتل د نبیلې خاوند نه، نبیله خپله ده!

خو حقیقت دا دې چې د نبیلې قاتلان پلار او ورونه وو.

پای / ایران / شهریار

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library